

M
62.366 OSZK

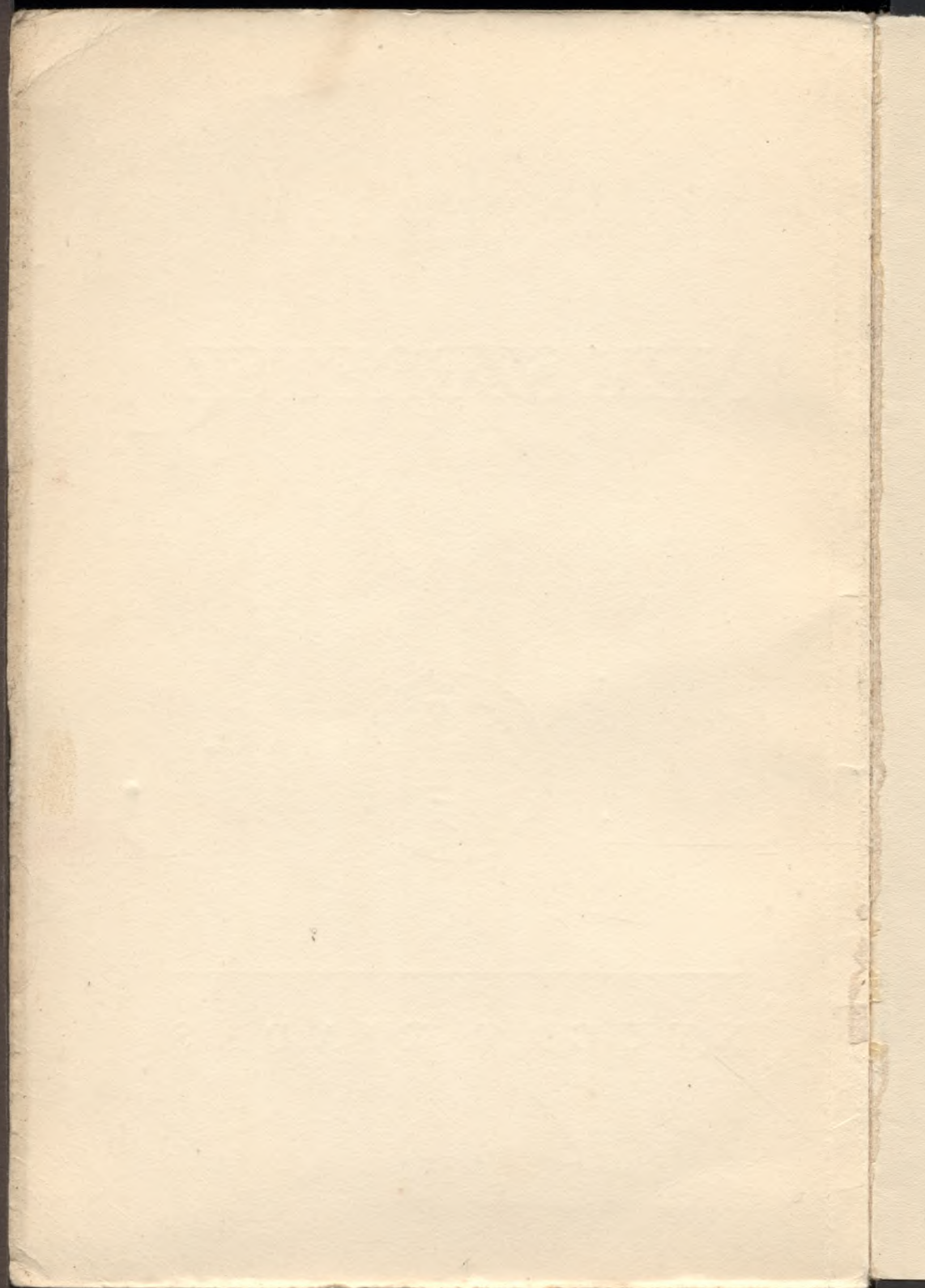
NADÁNYI ZOLTÁN

NEM SZERETSZ

NYUGAT KIADÁS

NADÁNYI ZOLTÁN

NEM SZERETSZ

NYUGAT KIADÁS

M 62.366

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
1968/R leltár

5888.37. Hungária R.-T.

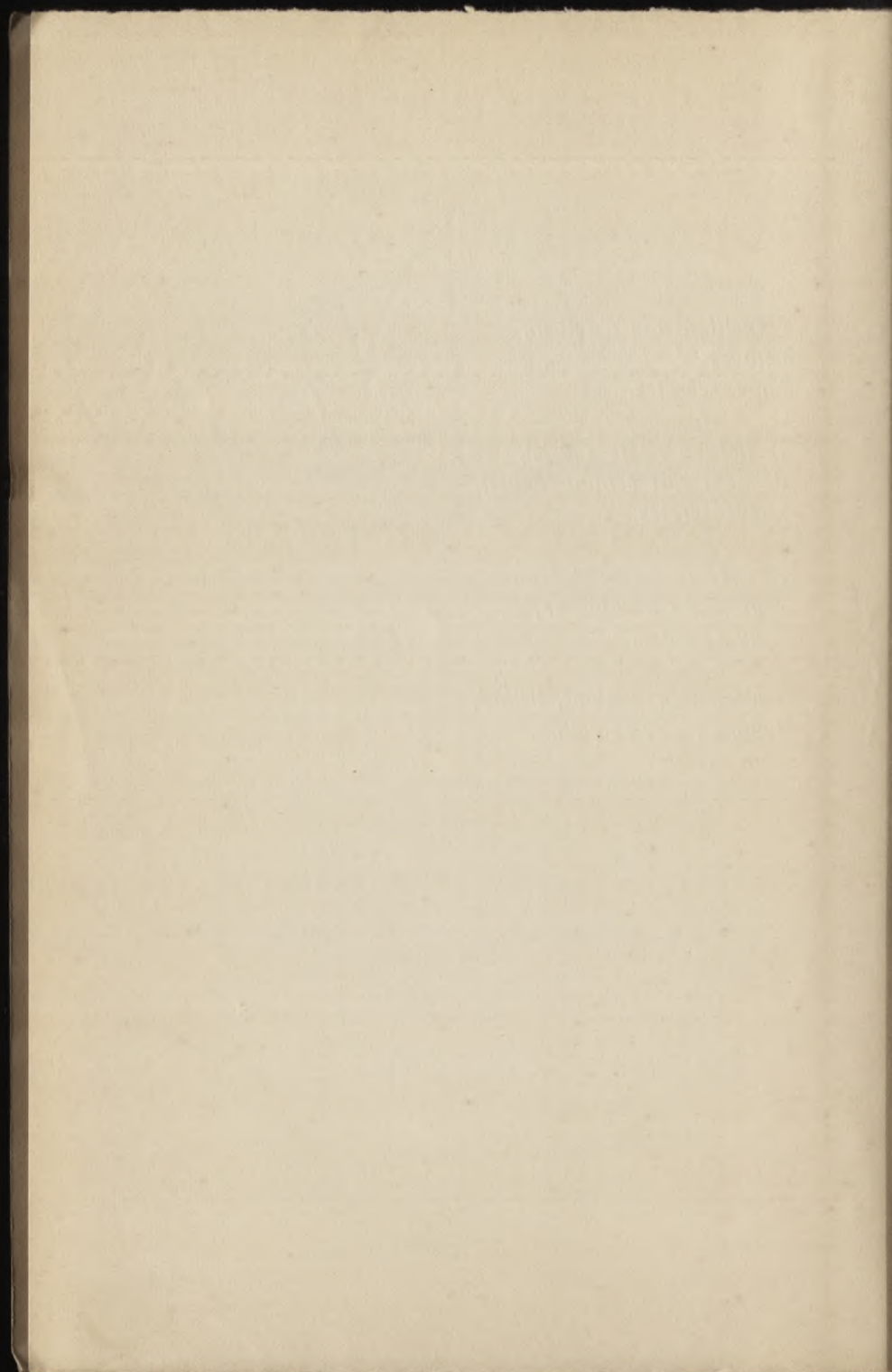

Megálltam ma a télben,
nem éreztem a szélben,
hogyan szeretsz.

A holdba néztem éjjel,
de nem jött semmi fényjel,
hogyan szeretsz.

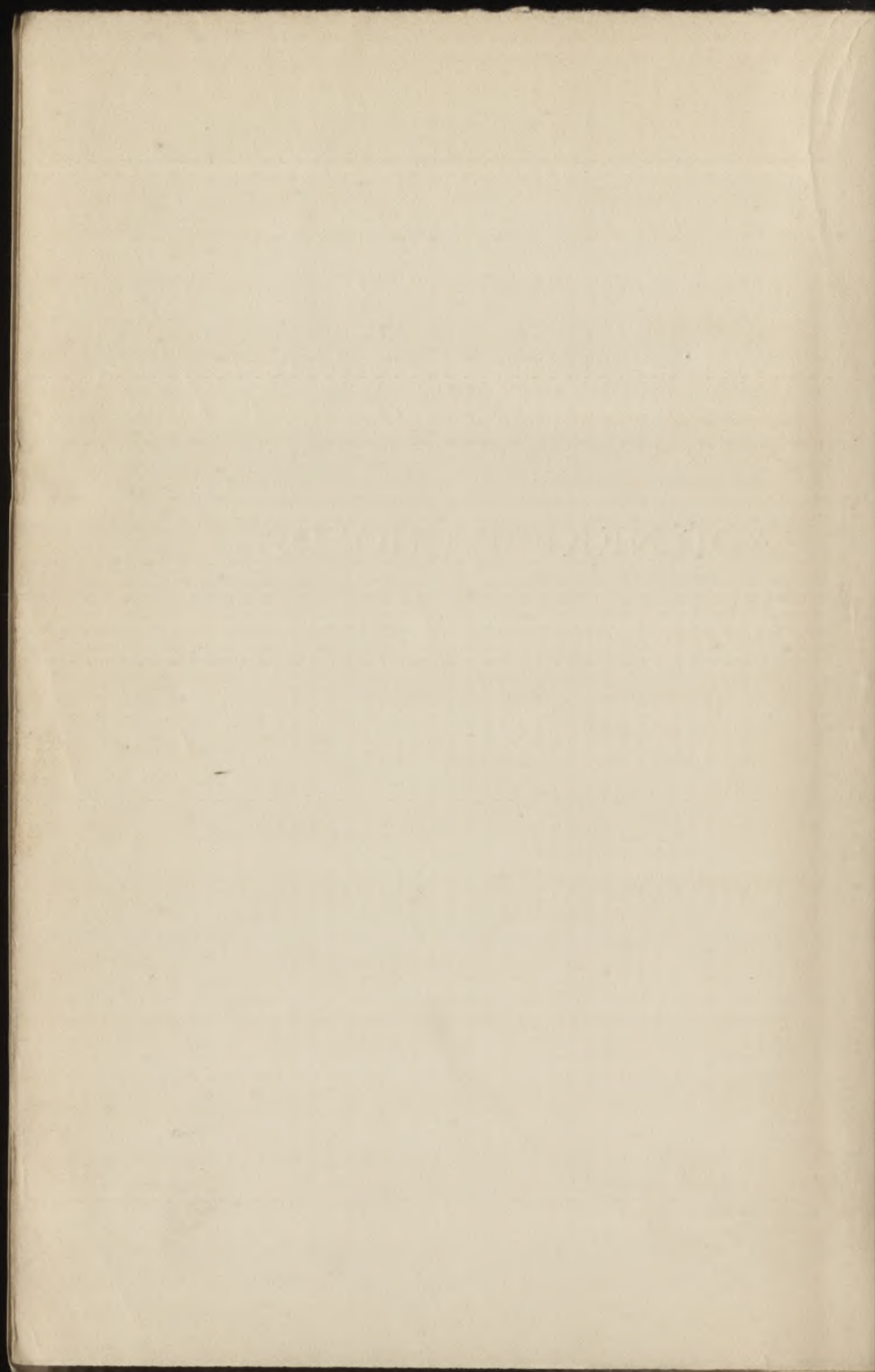
A párnám sirva téptem,
nem sugta a sötétben,
hogyan szeretsz.

Tudom már, kedves, hallod,
tudom, ha be se vallod,
nem szeretsz.

ADD NEKEM A HOLDAT

NYARI KÉP

Ködös, bús télben nyári kép
incselkedik velem:
nyílik az ajtó s ő kilép
szép nyári reggelen.

Megáll a lépcsőn, szertenéz
most kezdődik a nap.
Az égre néz, a kertre néz
és piritóst harap.

Ott áll fehérben, csillogó,
sugárzó szőkeség,
fölötte zöld lomb, zöld bogyó,
meg a kékselymes ég.

Kutyája hozzá karikáz
kézcsókra, boldogan
és őt körülcsókolni száz
virágillat rohan.

És ő maga is csupa friss
és illatos szirom,
virágoskert ő maga is,
rózsa és liliom.

Ott áll a lépcsőn és örül:
be gyönyörű idő!
Örül minden köröskörül:
be gyönyörű is ő!

TEARÓZSA

A tearózsa lelke
él benne. Csendes, édes,
mosolygó, szőke lelke.

Igen, ő tearózsa,
szép szőke tearózsa,
mosolyog titkolózva.

Hallgatag, szőke, finom.
Két szeme két smaragdzöld
bogár a rózsaszirmon.

A szava rózsailat
és hogyha mozdul és jár,
a szellő rózsát ringat.

Oly halk, oly észrevétlen
a hozzám hajolása
a gyenge, gyenge szélben.

És egy-egy szava tüske
és sokszor összevérez,
piros lesz kendőm csücske.

De ő nem tehet róla,
ha szíven szúr is engem.
Ő rózsza. Tearózsza.

REGGEL AZ EBÉDLÖBEN

Látom én őt, ha nincs is itt,
látom én őt százfélekép.
Ragyog a reggel, ő belép.
Ilyenkor sápadt egy kicsit.

Belép, megáll, aggódva néz.
Tudom, mi baj, mi fáj neki.
Nem csillog úgy a sárgaréz
kilincs, ahogy ő szereti.

Látom a nagy szekrény előtt,
előbb ezüstjét nézi át,
ott kezdi el a razziát.
Gyanús egy felbontott befőtt.

És fordul egyet könnyedén,
körülnéz: nincs-e valahol
valami bűn? És lehajol,
mert ráncot lát a szőnyegén.

Odább meg felszed egy pehelyt,
így lengedez ide-oda.
Ilyen gondok közt nem csoda,
ha mosolyogni elfelejt.

De mégis felderül megint:
az üvegszekrény az a pont,
ahol kisímul összevont
szemöldöke, ha betekint.

Mit láthat az üvegen át?
mit néz? Talán a hallgatag
aranyszélű poharakat?
Nem azokat, magamagát.

A szekrényben tükörlapok,
azért mosolyog ő beléje.
S a poharak aranyszegélye,
meg az ő aranymosolya
összeragyog.

ADD NEKEM A HOLDAT

Ezek a csillagok,
ezek voltak felettünk.
Ezek a csillagok.

Mit keres ott a Hold?
Azon a csillagfényes
estén seholy volt.

Nekem úgy szép az ég,
ahogy akkor sugárzott.
Mikor csak csillag ég.

Nekem nem kell a Hold!
Csúf, csúf a csillagok közt,
idegen, bamba folt.

Ő sose volt barátunk
és énnekem csak az szép,
amit mi együtt láttunk.

A csillagok be szépek!
és azok is miattad!
azokat is te adtad!

A csillagos égboltot,
azt adtad, úgy szerettél.
Most hol vagy? hova lettél?

Gyere, nézzünk a Holdba,
hamar, míg el nem olvad.
Most add nekem a Holdat!

EZÜSTHALÓVAL FOGLAK

De most megjártad, kedves, most az egyszer.
Ezüsthálóval foglak, nem menekszel.
A csillagos ég hálójába foglak,
nekem fogadsz szót, meg a csillagoknak.

Az volt a veszted, mindakettőnk veszte,
az a csillagos júliusi este.
Kifeküdtünk a csillagfényre ketten,
a zöld kabátot is rádteritettem.
Tücsök cirpelt, aludtak már a fészkek
és én se néztem rád és te se énrám,
csak felfelé, a csillagokba, némán
s a csillagok mély csendben visszanéztek.
Csak a csillagok voltak és mi ketten!
A csillagok közt szálltunk! És ijedten
és göresösen fogtuk egymás kezét.

És ezt te már nem téped soha szét.

SZÁZEZER SZEM NÉZZEN

A csillagokat kérem, nézzenek rád,
két szemem helyett százezer szem nézzen.
Örök hűséggel és szerelmes-szépen.

Két szemem helyett százezer szem kérde:
emlékszel-e még a csillagos égre?

És nézzenek vallatva és kutatva,
lelkedbe nézzenek, mint mély kutakba.
És nézzenek rád vádló villogással,
ezerfelől a roppant égi síkon.
És nézzenek rád könnyes csillogással.
Két szemem helyett százezer szem sírjon.

ITT LAKIK Ő

Itt lakik ő. De mostan nincsen itthon.
Elutazott és odalesz sokáig.
Mint a betörő, úgy járom be titkon,
bejárom és kifosztom a szobáit.

A szőnyegről is kincseket szedek fel:
a lépteit. És mindenütt elejtett
valamit és én reszkető kezekkel
gyűjtöm zsákomba, amit ittfelejtett.

A szeme zöldes fényét, meg a kedves
mosolyát (ezt a nagytükörből csentem!),
az édes illatát, az is itt repdes,
ezüst hangját, az is itt cseng a csendben.

És minden apró tárgyon ott találom
más, más mozdulatát. Akad itt bőven
lopnivaló! A rózsás tortatálon,
a csengőgombon és a levegőben!

A macskafejes párna, ő hímezte,
megsímogatom, most is mennyit loptam!
Ott a karosszék, ott volt édes teste,
csak én tudom, mi mindent látok ottan!

Üveg mögött poharak széle rezdül,
minden pohárban az ő édessége.
Felszürcsölöm az üvegen keresztül,
becsípek édes bortól, az a vége.

Részeg betörő, boldogan dúskálok
és összeszedek mindent, ami drága.
És egy ajtón benyitok és megállok,
lélekzetem is eláll. Ott az ágya.

MA KEDVETLEN VOLTAL

Ma kedvetlen voltál,
kérdeztem, mi lelt.
Körben minden asztal
csak miránk figyelt.

Te azt mondtad: semmi.
Gyufaszálakat
tördeltél. Ez aztán
rám is átragadt.

Hallgatagon ültünk,
gyufatördelők.
Fájt, hogy nem szeretsz már
úgy, mint azelőtt.

De szólnál csak egy szót,
jó volna megint.
És nem és nem és nem.
És rám se tekint.

Hozzád hasonlított
egy belebbenő
csipkeruhás, karsú,
aranyszőke nő.

Megállt a bejárat
két oszlopa közt.
Én úgy megörültem.
Azt hittem, te jössz.

KEGYETLEN A SZERELEM

Kegyetlen a szerelem, jaj, kegyetlen.
Megcsókoltam a kezedet a kertben
és eltapostam legszebb tulipánom.
És nem sajnáltam. Egy virág, mit bánom!
Tulipán sok van, csak te vagy egyetlen.
Kegyetlen a szerelem, jaj, kegyetlen.

Később a kertben csókot is raboltam,
sok, sok virág maradt utána holtan.
De bántam is én! Már a késem forgott,
rózsákat öltem. És vittem a csokrot.
Végig az úton piros vére cseppen.
Kegyetlen a szerelem, jaj, kegyetlen.

Hazajövök, sokáig odavoltam,
kutyám ott fekszik a kapuba, holtan.
Éhen vészett. Miattad és miattam.
De bántam is én! Meg sem is sirattam,
keresztülléptem. Május volt, szerettem!
Kegyetlen a szerelem, jaj, kegyetlen!

A házamban mi várt rám? Kiraboltak,
felégettek. Minden szobában holtak.
Apám! anyám! A pokol nyílt meg ottan!
De bántam is én! Ablakot nyitottam,
kinéztem, csak azt néztem, — jaj, kegyetlen
szerelem — hátha arra jössz, Egyetlen!

DIÓFA ÉS SZILVAFÁ

Szeretném, hogyha látnád ... tavaly óta
milyet nőtt, hogy nekilombosodott
a ház előtt a fiatal diófa.

Kétannyi most a galya, levele,
kinyújtja a nagy, zöld-eres kezét,
a szomszéd fát eléri már vele.

A szilvafát, aki egész más, mint ő.
Törékeny, meddő és szomorkodó.
Olyan mellette, mint egy szép szelíd nő.

Ehhez vonzódik ő. Vonzzák talán
a csillagok is, de szomszédja jobban.
Feléje nyúl és babrál a haján.

Az idén még csak gyengéden cirógat,
jövőre már csókolni fogja végig,
hoz neki párosával friss diókat.

És egyszer majd záporosó szakad,
utána a szilvafa lombja közzé
bezuhog a győztes zöld zuhatag.

MARIANN A KADBAN

Mire ébredtem máma?
Zúgatják a csapot.
Túlságos volt a lárma,
amit a csap csapott.

Egyszerre kitalálom,
a fürdőben ki van
és szememből az álom
kiszáll, ez Mariann!

Fürödni fog, rivalgó
hangokkal hirdeti,
közöttünk csak az ajtó,
tetszik ez öneki.

Jelt ad nekem, hogy tudjam,
mindjárt mi hallik át,
nehogy még átaludjam
a szép szimfóniát.

Csak ezt akarta, tudjam
és máris belekezd.
A csap utolsót buggyan,
rátolja a reteszt.

És jönnek hangok, újak.
Lepedőlobbanás,
hogy attól is vaduljak,
utána csobbanás.

Most lép a kád vizébe,
tudatja ezt velem,
hogy ő, a szépek szépe,
már tiszta meztelen.

És nem merül be rögtön,
kicsit még elidőz,
még hagyja, göndörödjön
a víz felett a gőz.

Most kis szünet. Csak egy-két
neszecke hangzik el:
meg-megsímítja testét.
Most ő is vár, figyel.

Szeretné tudni persze,
ébrek vagyok-e hát.
Hogy megjöjjön a mersze,
köhintést küldök át.

Csobban a víz is mindjárt,
ez volt a felelet.
Ajtón keresztül így vált
velem titkos jelet.

Most már folytatja bátran,
keverint, kavarint,
sétára kel a kádban,
csapokon csavarint,

szájában édes ízzel,
ez tán a szerelem,
így játszik ő a vízzel,
a vízzel és velem.

Csak azután merül be,
a vízben új zavar,
előre, hátra dülve,
egész vihart kavar,

a kád is belekondúl!
Aztán egyszerre csend
és semmi hang azontúl,
csak a csap csöppje cseng.

A csend meséli szépen:
most csendbe heverész,
kagyló a tó vizében,
milyen szép és merész!

Heverész, meg se moccan,
csak fel meg letekint,
az ajtót nézi hosszan,
még a vizet megint

és tudja, hogy az ajtó
csupa szem, csupa fül,
és nem riad meg attól,
hogy nincsen egyedül.

Új hangok, egyre szebbek.
Most a vízből kikel.
A visszacsurgó cseppek,
azok zenélik el.

Most meg a szappan futkos,
tartóba dobja, kopp,
aztán tenyere futkos,
hol a bal, hol a jobb,

nyomában édes, titkos,
szemérmes sugdosás,
a két szép karja sugdos,
milyen csodás, csodás,

az egész teste sugdos,
csupa halk titkokat,
minden tájéka titkos
hangokkal hívogat

és mind másféleképpen
és én nem is tudom,
melyik is sugdos éppen,
melyik rózsás idom.

És néha egyik-másik
halkan fel is kacag,
szembekötősdit játszik
velem, azon kacag

és sóhajok fakadnak
és hallga, mint a csók,
oly hangok is akadnak,
csicsergők, cuppanók.

Jaj, ezt már megsokallom,
befogom fülemet,
de úgy is hallom, hallom,
oly hangos üzenet:

most a zuhany záporzik!
egész testét veri!
az egész teste porzik!
halmai, völgyei!

az egész teste végig
felzendül odaát
és zengi, fel az égig,
diadalmas dalát!

NEM SZERETSZ

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

AZ ÚTAK

Az utak,
az utak,
az utak eddig mind hozzád tolultak.
A gyalogútak, kerti utak, utcák,
az országútak, mindahányan voltak,
hozzád siettek, hozzád bandukoltak.
Ha másfelé ment egy, az is feléd ment,
csak kerülőt tesz, az volt titkos terve.
Az utak úgy tódultak oda hozzád,
mint a folyók, patakok a tengerbe.
Az utak mind, mind egy ágba szakadtak,
a kertek alá folytak, ott bebúttak
és felfutottak a lépcsőn az utak
és odacsúsztak a lábad elé,
az ágyad elé, mind, mind, valamennyi.
A futószőnyeged akartak lenni.

De most az utak összevissza futnak,
a gyalogútak, kerti utak, utcák,
az országútak útjavesztett utak.

Most összegabalyodtak. Azt se tudják,
hogy hol keressenek. Nekivadultak.
Megbolondultak. Mint futóbolondok,
világgá futnak az utak, az utak.

SZÁRNYAKAT ADTÁL

Szárnyakat adtál, szárnyakat,
vigyenek csillagos magasba.
És csillagot is adtál hozzá,
hogy a szárnyakat csalogassa.

Aztán a szárnyamat letörted,
a csillagokat letörölted
és a szívemet a kutyáknak
dobtad, a kutyáknak.
És most rágnak, rágnak.

BÜCSÜZTATÓ

Most veszted el a színeidet,
mint ködbe boruló sziget.
Most veszted el, hogy sose lássák,
az arcodról a rózsaszínt,
a szép szádról a karmazsint,
aranyhajad napragyogását,
a körmöcskéid mosolyát.
Most hirtelen változol át.

Ezentúl is világod éled,
tükörhöz ülsz, szépítkezel,
de olyan szép már nem leszel.
Aranyhajad napon keféled,
aranyhajadból szikra pattan,
de mégse lesz oly csillogó,
a körmöcskéd oly villogó,
mint amikor én simogattam.

Én voltam a te szépítőd,
különbül szépítettelek,
mint minden szépítőszerék.
Én voltam a te szép időd,
de nemcsak lucskos őszig.
A szép időd, arany napod,
kitől a legszebb színt kapod
és színaranyra szőkit.
Az volt a fényes, szép idő!
de látod, befellegzett.
Hiába minden szépítő,
már nem te vagy a legszebb.

TE MÁR SEHOLSE VAGY

A kezedet már nem adod,
a szádat nem adod
és a ruhámon nem hagyod
az édes illatod.

Álmomban is, jaj, mindig oly
hideg vagy, csupa fagy.
Már elhagytál álmomban is.
Te már seholse vagy.

És egy sírdomb, egy hamvveder,
még annyi se maradt.
Te már seholse vagy, se föld
szinén, se föld alatt.

Csak nézek és találgatom,
hol az én kedvesem.
Álomban, ébren egyre csak
keresem, keresem.

Mert megvan ő, tudom, tudom,
csak elmaradt, de hol?
És addig, addig keresem,
én se vagyok sehol.

Valahol együtt járhatunk,
talán egy régi nyár
kanyargó, kedves útjain,
a régi, régi pár.

A hídon túl kis gyalogút,
kőkénybokrok szegik,
ott mennek ők! Hogy szeretik
egymást! Be jó nekik!

TÜZ

Te gyujtottad rám a tüzet,
tehozzád hajt a rémület!
Oltsd el hamar, hamar!
Már a húsomba mar!

Fojtsd el a két karoddal!
te fojthatod csak el!
Két meztelen karod, jaj,
megöl, vagy megölel?

PÁNIK

A töltésen, biciklin, vad iramban,
meztelenül,
zöld ingem a kezemben, úgy rohantam,
mint aki a világból menekül.

Akkor szakadt el a szádtól a szám,
a kezem a kezedtől
és sose perzselt még olyan veszettül
a nyár. Tüzes pernyéjét fűtta rám.

Baloldalt vékony füst szállt a magasba,
dobálták rá a galyat, meg a szöszet.
Egy néni keze jött a saláta közt,
fakó fejkendő és fedeles kaska.
Egy asszony gyomlált, babrált a tövekkel,
öreg vasutas ingujjban kapált,
valaki messze-messze kalapált
és egy szekér ment, tengericsövekkel.

Nem értettem. Micsoda örület!
Hát mért nem hagyják ott azt a tüzet,
mért nem szaladnak szét, ahányan vannak,
mért nem dobják el a kapát, a kaskát,
a kalapácsot, mindent és rohannak
óbéogatva a réten szerteszét!
Mért nem fordítja fel a szekerét
a szekeres a piros garmadával!
Hogy nem ragadja őket is magával
ez a pánik!
ez a pánik!

ŐSERDŐ

Százezeréves terebélyek,
bozótok, csalitok,
százezeréves ez az erdő
és benne a titok.

Homályos erdő, sűrű indás,
forró és fullatag,
csak csúszni lehet itt, mezítlen
testtel, mint a vadak.

És hallani sok tarka trillát
és sok fekete neszt
és egy-egy inda meg-megindul
és szisszenés ijeszt.

És néha azt se tudni, csend ez,
vagy fülsiketítő
zúgás. És dél van-e, vagy éjfél?
Itt megállt az idő.

Birkózom óriás indákkal
és megfog egy hurok
és nem tudom, kígyó, vagy inda.
És meg se mozdulok,

csak állok, bámulok meredten
és az indákon át
soká, soká virágnak nézek
egy vad tigrispofát.

Szorít a kígyó, néz a tigris,
most már mi lesz velem?
Ó, szörnyűszép erdő! Halálos,
halálos szerelem!

BIVALYOK A KERTBEN

Betörtek a bivalyok
a liliomos kertbe,
a tulipános kertbe!
Jaj a kertünk, a kertünk!
szerelem boldog kertje!

Bedöntötték a kerítést,
benyargaltak recsegve-
ropogva, iszonyúkat
horkantva, undok szörnyek.
És mindent összedúltak.

Kioltották a pirosat,
a kéket, a fehéret,
lilát, sárgát, ezüstöt,
minden színét a kertnek.
Csak a fekete nyüzsgött.

Liliomok, tulipánok
úgy hulltak el szegények
némán, vértanu-módra.

Csak a rózsák harcoltak,
százszor is felcsapódva.

Pillangók, madarak
elszálltak és gubancos
kutyák ugráltak, zengett
a kert. Kutyák, bivalyok
szaggatták szét a csendet.

Romokban a lugas,
kettőbe tört a kis pad,
kettőbe tört a nyárfa,
a hold is a fahegyről
repedten hullt a sárba.

Jaj, nem megyünk ki többet
tulipánt símogatni,
liliomot szakítani!
Az a kert minékünk már
csak feketét fog nyitni.

A virágágyainkból
mi lett! Halálos ágya
szegény liliomoknak.
Ott most bivalyok hálnak.
Alusznak és szuszognak.

A KORBÁCS

Csak ez a csontot csavaró
és véremet faló
pokoli kín, csak ez maradt.
Ez még tőled való.

Ezt még te küldöd, ezt a kint,
ezt még te üzened,
ezen keresztül visszajársz,
ott les a zöld szemed.

Ez még veled, a repdeső
hangoddal felesel.
Ameddig engem ez a kín
cibál, velem leszel.

Kegyetlen korbács ez a kín,
kezedben a nyele,
húsomba tép az ostora!
Jaj, mit fontál bele?

Akarom, hogy verj, akarom,
mert nincsen egyebem!
Csak ez a korbács, ez a kín,
a borzasztó sebem!

Akarom, hogy verj, mert velem
lihegsz, míg kínozol!
Mert ez a korbács összeköt
veled, ez a pokol!

Te már eldobnád szívesen,
már éget a nyele,
de én arra ítélek:
örökké verj vele!

SOKAT HAZUDTÁL

Sokat hazudtál, túlsokat.
A csillagok, kicsik, nagyok,
azok se voltak csillagok.
A hazugságaid ragyogtak.

A hazugságaid, azok
hemzsegték a lombok között,
a hazugság esküdözött
a tücskök cérnaszál szavában.

Kikeltek hazugságaid,
kigyúltak a fejed felett,
egyszerre minden tele lett
hazugsággal. És én is, én is.

Hazudtam én is. Nem is én.
Belőlem is, te jól tudod,
a hazugságod hazudott.
Már nem lehetett nem hazudni.

Egy tiszta tó, az volna jó!
Beugrani meztelenül,
mint aki tűzből menekül,
lebukni és kikelni tisztán.

Napra feküdni csillogón,
nem takarózni semmivel,
báránylehőkbe nézni fel
és nem hazudni... nem hazudni...

VÁRTALAK EGY ÉVIG

Vártalak egy évig,
hol voltál egy évig?
Én egyhelyben álltam,
úgy vártalak, végig.
Álltam és nem néztem
se jobbra, se balra,
csak ahonnan téged
vártalak, csak arra.

Száлка a kezemben,
semmihez se nyúltam,
száлка a szívemben,
még mélyebbre szúrtam.
Nem ettem, nem ittam,
csak álltam kábultan
én nem is aludtam,
csak el-elájultam.

Leveleket hoztak,
nem volt betű benne,
ha beszéltek hozzám,
mintha álom lenne.
Hívtak, menjek haza
és kézen is fogtak,
mit mondhattam nekik,
boldogtalanoknak!

Egyszer egy virágos
ág arcomba vágott,
a tavaszból ennyit
láttam, ezt az ágot.
Később egy szál levél
csüngött róla félve,
onnan tudtam én meg,
várlak már egy éve.

Nagy fa kidült volna,
torony eldült volna,
én csak álltam, álltam,
szomorúság tornya.
Álltam és nem néztem
se jobbra, se balra,
csak ahonnan téged
vártalak, csak arra.

A VERSEK NEM HISZIK

A verseim nem tudnak róla semmit.
Azok még most se vállalják a vádat.
Én elhiszem, de nem hiszik a versek,
csak fájdalom van bennük és imádat.
Én a szemedbe mondom, de a versek,
azok nem mondják a hátad mögött se.
Szájukba adnám, nem mondják utánam
és nincs hatalom, ami rájuk kösse.

Pedig ők tudják jobban. Okosabbak,
mint én. Te még nem érted ezt a dolgot.
Tőlük tudtam meg azt is, hogy szeretlek,
az egyik oly különösen mosolygott.
A vers, ha tudnád... azt nem én csinálom,
az megvan. A költő, ahogy neveznek,
a költő senki, semmi. Csak fogadja
a verseket, akik hozzá eveznek.

Honnan is jönnek? Örökkévalóság
hajósai ők. Esti szürkületben
érkeznek lassan, hallgatag dereglyén.
Futok elébük, kérdezem ijedten,
mit tudnak rólam és mit tudnak rólad?
Ott az igazság, ott az ő szemükben,
az ő szavukban! Ők nem tudnak róla,
ők nem hiszik el, hogy rossz vagy és hűtlen!

PILLANGÓ HALÁLA

Minek bántottad? Rosszul tetted.
Keservesen fogod megbánni.
A szép pillangót leütötted.

Virágoknak volt a bolondja,
azt hitte, hogy te is virág vagy,
körülkeringett hát rajongva.

Szép volt aranyos tündöklése,
szép voltál az aranykörökkel,
de te nem hagytad élni mégse.

Te a pillangót leütötted.
Most már ki fog köröket írni,
aranyköröket körülötted?

Körüllebeg majd új imádat,
de aranypillangó csak egy volt,
csak ő gyujthatta glóriádat.

Neki már vége, szárnya csorba,
búcsúzik egy utolsó körrel,
aztán lábadhoz hull, a porba.

A KÉT SZEMED SZERETETT LEGTOVÁBB

A két szemed szeretett legtovább.
Be furcsa szerelem.
A szád már néma volt, de a szemed,
az még beszélt velem.

A kezed már hideg volt, jéghideg,
nem is adtál kezet,
de a szemed még megsímogatott,
nálam feledkezett.

És lándsákat tűztél magad köré
hideg testörökül,
de a szemed még rámleselkedett
a zord lándsák mögül.

És ellebegtél és csak a hegyes
lándsák maradtak ott,
de a szemed mégegyszer visszanézett
és mindent megadott.

A két szemed szeretett legtovább,
még mostan is szeret.
Még éjszakánkint zöldes csillaga
kigyúl ágyam felett.

HULLAMJÁTÉK

Számoltad-e, hányszor rohantam el már?
és mindig úgy, hogy vissza se jövök.
Örökre mentem el ma is. Örökre!
Pedig csak egy örök:

csak ez a hullámjáték. Jön a hullám
és elvisz és annál semmise jobb,
elmenni tőled! Aztán visszazúdul
a hullám. Visszadob.

Most is jövök, jövök, mert hoz a hullám.
Én már nem is küzdök velük. Hagyom,
vigyenek, hozzanak. És azt se bánom,
ha szálnalmas nagyon.

Egyszer eszedbe jut majd, hogy marasztalj,
majd akkor megfogsz egy hideg kezét
és akkor rá fogsz jönni, hogy már régen
csak holttest érkezett.

A FÁK KÖZT

Virágos fák közt viritottál
habos fehérben,
virágszirmok peregtek,
ha hozzád értem.

Didergő fák közt dideregtél
az őszi dérben,
hideg havak peregtek,
ha hozzád értem.

TE NEM IS TUDSZ RÓLA

Te nem is tudsz róla,
még sokszor eljöttél
egy utolsó szóra.

Ott vártál a réten
és mellém szegődtél
némán, észrevétlen.

Összeért a vállunk,
akkor vettem észre,
ittvagy. És megálltunk.

Néztem a szemedbe
és elkezdtük egymást
vádolni remegve.

Ó jaj, ki mit vétett,
arról perlekedtünk
és róttuk a rétet.

És százszor elváltunk
és nyomban utána
megint csak ott álltunk.

Soha ilyen párt még:
csatáznak a réten
s az egyik csak árnyék.

Ezerszer ütköztünk,
két éven keresztül
folyt a nagy per köztünk.

Vad dühvel, sötéten
és néha könnyek közt
és mindig a réten.

De egy idő óta
nagyokat hallgattunk,
elrekedt a nóta.

Azért együtt voltunk,
csak már nem beszéltünk,
némán bandukoltunk.

És nem is oly régen
magamra maradtam
egy este a réten.

EZ AZ A HELY

Ez az a hely. Napmintnap idejártam,
itt bujtam el a szörnyű szúrt sebemmel.
Itt ténferegtem én az égő nyárban,
a fűzfabokrok közt, meztelen ember.
Oda a selymes fűre lehasaltam,
lenéztem abba a csepp kis öbölbe,
apró halak úszkáltak csudahalkan,
azokat néztem nekikönyökölve.
A víz felett, a part mentén sötétkék
szitakötők cicáztak kettesével,
mindegyik csak a maga kedvesével,
kergették egymást, soha el nem érték.
És láttam aztán ősz felé is őket,
már nem cicáztak akkor, nem kötődtek,
egy-egy fűszálon gubbaszkodtak árván,
színük se kék már, szárnyuk se szivárvány,
már azt se tudni, van-e bennük élet.
A kerékpár kormányja idefénylett
a fűből, egyik bokron a kék ingem,

a vashídon, mit fölemelt a pára,
ott állt az őr a déli gyorsra várva,
mint egy gyufaszál, annyi volt csak innen.
És jött a déli gyors, megint a déli,
egymásután ezerszer s a napégett
töltésen a menyecske, falubéli,
egymásután ezerszer vitt ebédet.
Ha te jönnél ott egyszer, ott a napban,
arra gondoltam. És még vastagabban
buggyant a vérem.

Mert a szívem vére
azalatt folyton folyt a part füvére,
attól hajtottak a füvek kövéren,
piros virágok attól pirosodtak,
sehol másutt úgy el nem sokasodtak
és mindegyik az én elcseppent vérem.

Ez az a hely, ez adott menedéket,
itt enyhült meg, mikor legjobban égett,
a szúrt sebem, itt a Berettyó mellett.
Ez volt az én kórházam, betegágyam,
szellők és felhők borogattak lágyan
és meggyógyultam. Gyülöld ezt a helyet!

ÍGY VOLT

Zuhantál és elkaptalak,
ruhád csücskénél és a vak
mélységbe fejjel lefelé
csüngtél és én tartottalak
a rácsnak rogyva, görcsösen,
öt ujjal, kinnal és dühvel.
Egyetlen szörnyű akarat
volt bennem: nem engedlek el!

És megvirradt és este lett
és jöttek ősök, tavaszok
és még mindig tartottalak
és már harmadszor havazott
és még mindig tartottalak
és sugtam lázas szavakat
és az öt ujjam majd letört
és a ruhád szakadt, szakadt.

Hogy volt tovább, nem is tudom.
Egyszer csak elmúlt az egész.
Kiszállt belőlem az a láz,
az a vad, gyilkos rettegés.
Itt állok az erkélyen és
az élet zúg a köruton
és a felhőkbe nézek és
nem is tudom... nem is tudom...

ÁRADÁS UTÁN

Vannak szerelmek, vannak árvizek,
vannak hasonlatok,
amikben én hiszek, szentül hiszek.

Nem furcsa ez, mondjátok? Itt ülök,
emésztetem magamat
és egyszer csak nagyon megörülök.

Mi volt az? Semmi. Csak egy villanás,
utána hirtelen
más lettem. Nem a régi, újra más.

Árvíz után a Berettyó-vidék,
erre gondoltam én,
vígasztalóbb ez, mint kegyes ígék.

Egy eltorzult táj, csupa sár, iszap,
alig ismerni rá.
De íme, felsüt a tavaszi nap,

kihajtanak a bokrok, ott terem
a kis zöld félsziget
és ott a régi part, megismerem!

Ottvan tavalyról minden zezuga,
meg a kis gyalogút,
hát az is megkerült! milyen csuda!

És talpra állt a tengermosta rét
és a fűszál, a sás
még dacosabban veti fel fejét.

Így láttam egyszer. És ma délután
erre gondoltam én
iszapos arccal, áradás után.

És arra, hogy vannak hasonlatok
és vannak árvizek
és hogy iszapba mégse fúlhatok.

Egy villanás volt csak. Fölemelem
fejem, legyőztelek,
nyúlós iszap, nyavalyás szerelem.

PIROS HÍD

DI. 1001

PIROS HÍD

Égőpiros trikóban voltál,
égő homokban, égő napban
játsszó kedvvel hátrahajoltál.

Egészen hátra, két kezedre
és úgy maradtál. Karcsú tested
híddá feszült, meg-megrezegve.

Eleven híd! Pillére barna,
íve piros! Ó, hol a mélység,
mit ez a híd át ne hidalna?

Köszönöm, hogy kedvem kerested,
ó, köszönöm, hogy így köszöntött
a te tizenhétéves tested.

Köszönöm ezt a piros hídat!
Hogy vágyaim rémült csapatját
erre a piros hídra híttad!

Nem féltem őket mától fogva:
az életmentő hídon járnak,
a piros hídon, szívdobogva!

ÉVEK, ÉVEK, ÉVEK

Jaj, kedvesem, mi történt? Elaludtál.
Nem is tudom, hol. Az erdőn, a kútnál.
Almodban ének csendült, angyalének
és megrohantak azalatt az évek.
És most felülsz, sírásra áll a szád,
számolgotod az éveket magadban,
a sok szúrós bogáncsot a hajadban.
Ki tette ezt veled? ki szórta rád?

Én vagyok a hibás, mert nem vigyáztam,
nem voltam éber őrződ, hű s kemény,
elkóboroltam messze, fákat ráztam,
felhőkbe néztem, jaj, mit tettem én!
Ott kellett volna állnom, hessegetnem
az éveket, az erdő száz koboldját,
kik a bogáncsot az alvóra hordják,
de látod, látod, ők elcsaltak engem.

Pedig hát nézz szét, hisz alig aludtál,
tavasz van most is az erdőn, a kútnál,
fűszál, falevél nem vénült meg egy se
és nem hiányzik egy se, mind megvannak.
Nem emlékszem, lett volna csak egy este,
egy délután! Egy napja sincs még annak,
hogy a kezed az én kezembe tévedt.
Egy nap se mult, csak évek, évek, évek.

Elaludtál és senki nem vigyázott
és most nekifognék és téveteg
kezekkel szedném, szedném a bogáncsot
hajadból, ha tudnám... Az éveket.

JÁTEKPAPUCS

Játékpapucs, egész pirinkó,
mint két mogyoróhéj, csak annyi.
Szíves ajándék, Rózsai adta,
adni akart valamit, adni.

Ügyelt rá, túlsokat ne adjon,
nehogy még szemrehányás érje.
Nem is kapott ő szemrehányást:
egy csókot a kezefejére.

Szegény lány ő, kevés a pénze
és oly kevés évei száma,
tizenhat évet vall be Rózsai,
de inkább még megtoldja máma.

Kevés az éve és a pénze
s most ezzel is szegényebb lett ő,
zsinóron függő kis papuccsal,
ha oly kicsi is mind a kettő.

Hazulról hozta, nem most vette,
emlékei tapadnak hozzá
és biztosan nagyon szerette,
többet ér, mintha boltból hozná.

Ki tudja, tán tombolatárgy volt,
ambó! De most főnyeremény lett!
A kis papucs, mikor enyém lett,
egyszerre nagyra nőtt és fénylett!

Ilyen apróság hogy megnőhet!
Két kis papucs hogy felragyoghat!
Ó, köszönöm. Nem is adhattál
ennél kisebbet és nagyobbbat!

SZÉLCSEND

Állt a csónak,
heverésztünk benne.
Fölöttünk a kék ég
végtelenje.

A Balaton
nem vetett egy ráncot,
mint üveglap, izzott
és szikrázott.

Az evezők
— be se húztuk őket —
azok most oly tisztán
tükröződtek.

Messze rezgett
a part, ködleperten
és sehol egy lélek,
csak mi ketten.

Heverésztünk,
hallgattunk, figyeltünk,
egy kis kacsá feltűnt,
újra eltűnt.

Egy vitorla
látszott elmosódva,
el nem mozdul onnan
már mióta.

Harangszó szállt,
de oly végtelen halk,
mintha csak álmodnánk.
Az is elhalt.

Nagy, nagy csend volt,
elmerültünk benne.
Ha most vihar jönne,
hogyan is lenne?

Ezen akkor
hosszan eltöprengtem.
Én menteném meg őt,
vagy ő engem?

Nem jött vihar,
állt a csónak csendben.
Mégis megmentettem.
Ő meg engem.

GYERE CSÓNAKAZNI

Közel jött a Badacsony,
még vihar lesz máma.
Kezdi már a Balaton,
fodros a hulláma.
Gyere, kedves, csónakázni,
nézd a csónakot:
mint a csataló, ha kürtszót
hall, oly izgatott.

Gyere, kedves, oldjuk el
és szökjünk meg rajta,
nem úgy, ahogy más szökik,
nem a túlsó partra.
Ott se lenne jó, egyetlen
part se jó nekünk,
mert mi éppen mindenféle
part elől szökjünk.

Szebb világ az amoda,
az a mi világunk,
ahol minden dül-borul,
ameddig ellátunk.
Ott vagyunk mi biztonságban,
csak ott egyedül,
ahol minden pillanatban
minden összedül.

Kerekedik már a szél,
beborul, sötétül,
evezni se kell, repül
a csónak anélkül.
Visszafelé lesz nehéz majd,
de az kell nekünk!
Gyere, kedves, csónakázni,
hátha ottveszünk!

MEGYEK HOZZAD

Ma megint temettünk,
most egy agglegényt.
Az ó temetőbe
kísértük szegényt.

Megdobogott az én
szívem, nem csoda,
arra tifelétek
visz az út oda.

Arra tifelétek
járnom nem szabad,
de ki kell kísérni,
ha halott akad.

Így tilt és parancsol
egy szigorú száj,
így lesz itt minálunk
tilosból muszáj.

Muszáj arra mennem,
amerre tilos,
hozzá tavasz is van,
sugaras, piros,

pillangók cicáznak
és virít a hárs
és ma látni foglak,
már azóta vársz!

Bocsássa meg Isten
s a szegény halott,
de én oly szívesen
bandukoltam ott.

Úgy szerettem azt a
csöndes menetet,
a halottat, aki
hozzád vezetett,

a halottaskocsit,
— oly lassan haladt,
lassan fog elmenni
ablakod alatt —

a dalárdát, a sok
tisztes férfiút,
kiktől feketéllett
járda, kocsíút,

ott előttem azt a
kürtőkalapot,
a harangszót, ami
rajta átcsapott,

az egész hatalmas
nekilódulást,
az egész hullámozó,
lelkes tódulást,

ami mind azért van,
temetés, halál,
hogy ma eljuthassak
ablakod alá!

AZ UTOLSÓ KALAND

A késő nyárban, a nagy fűzfa mellett,
mikor a csónakot parthoz kötöttem
és a Berettyó tükre megdidergett
és a bozótban megszállt mögöttem
az ősz, én akkor a haldokló nyárban,
meztelenül a vérvörös sugárban
arra gondoltam, lesi már az embert
az ősz. Tán ez volt utolsó kalandom.
Kár volna ezt a bronz-színt visszaadnom,
nem kellene bevárnom a novembert.

Csónakba ülnék, nem vinnék lapátot,
ez a csipetnyi holmi, ez se lenne,
ami rajtam van. Úgy szállnék a lenge
ladikba, ahogy Isten elbocsátott.
Eloldanám a láncról, menne, menne
és forgolódna, ahogy kedve tartja
és a nap búcsúcsókja égne rajta
és benne a Berettyó meztelenje.

Korsót meritne egy piros parasztlány,
elengedné a korsót, két ijedt szem,
egy vad sikoly. A csónak! Benne fekszem
arcra borulva. És a csónak alján
meggyült a vér. A korsó körbefordul,
gazdája meg sikongat, mintha ölnék
és dobban a föld és fölzeng a környék,
ijedt arcok buknak ki a bokorbul.
Futnak utánam kétfelől a parton,
nagy sereg ember és közbül a csónak,
viszi a víz, neki a fordulónak,
benne piros vér, rajta piros alkony.
Hozzám szegődnek, kétfelől kísérnek
és egyre többen vannak, egyre többen,
valami nagy gyász a szívekbe döbben
és a falun túl felzendül az ének.
Öregek, ifjak és kapák és korsók
és énekszó s egy csónak, vérbe festve.
Megyünk, megyünk. És az úszó koporsót
kíséretével elnyeli az este.

TARTALOM:

ADD NEKEM A HOLDAT

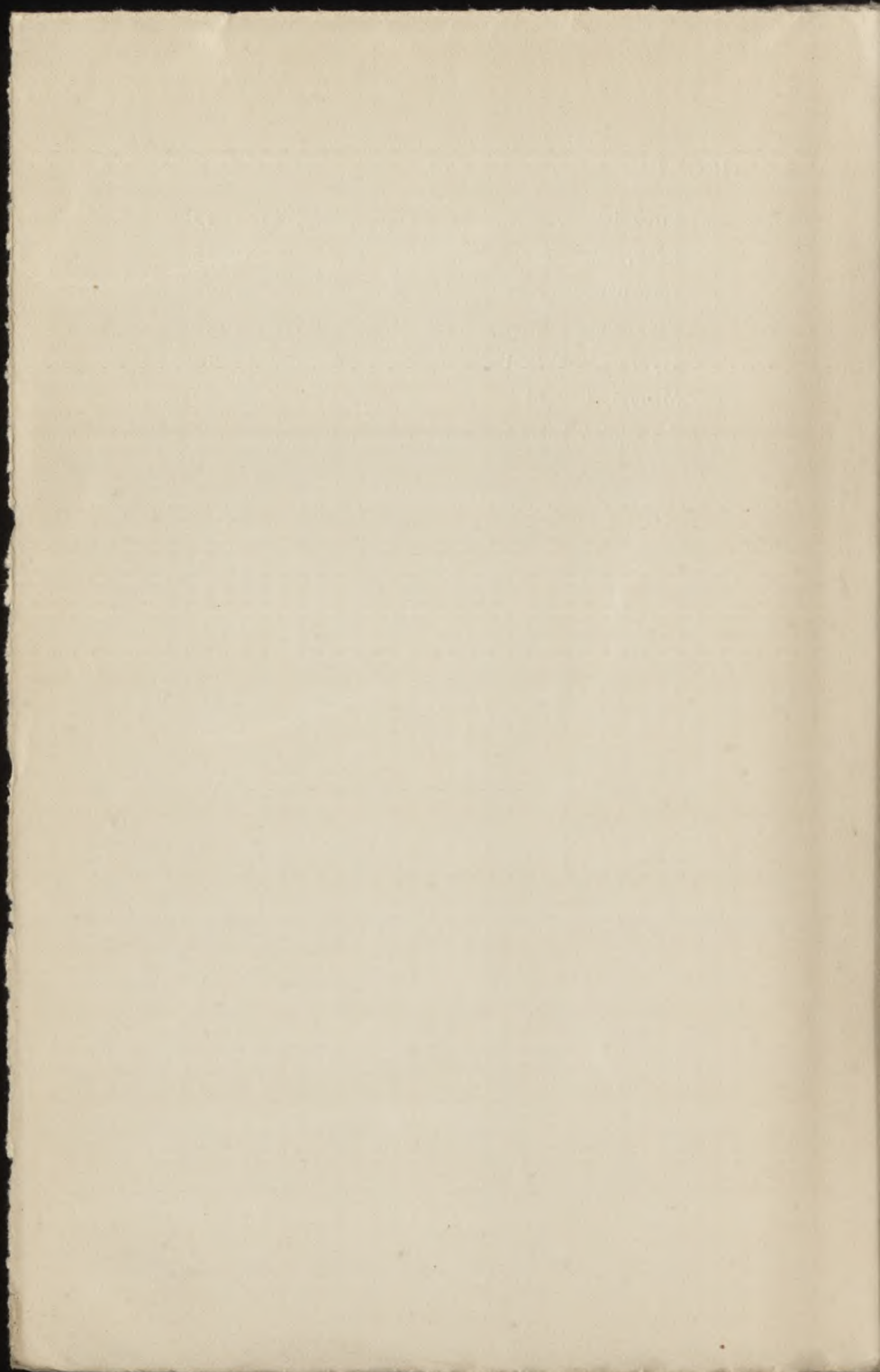
Nyári kép	9
Tearózsza	11
Reggel az ebédlőben	13
Add nekem a Holdat	15
Ezüsthálóval foglak	17
Százezer szem nézzen	18
Itt lakik ő	19
Ma kedvetlen voltál	21
Kegyetlen a szerelem	23
Diófa és szilvafa	25
Mariann a kádban	27

NEM SZERETSZ

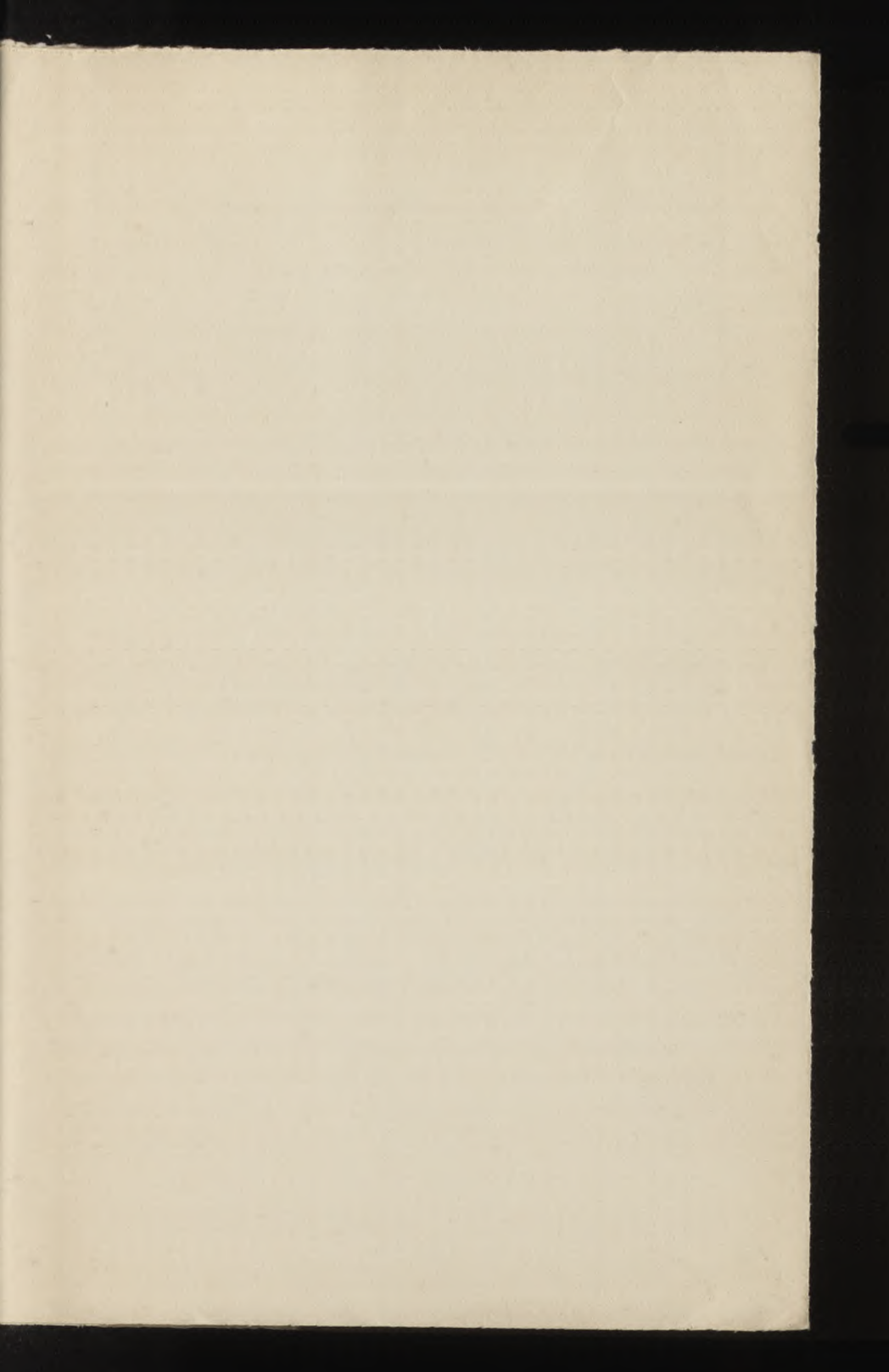
Az utak	35
Szárnyakat adtál	37
Búcsúztató	38
Te már seholse vagy	40
Tűz	42
Pánik	43
Őserdő	45
Bivalyok a kertben	47
A korbács	49
Sokat hazudtál	51
Vártalak egy évig	53
A versek nem hiszik	55
Pillangó halála	57
A két szemed szeretett legtovább	59
Hullámjáték	61
A fák közt	62
Te nem is tudsz róla	63
Ez az a hely	65
Így volt	67
Aradás után	69

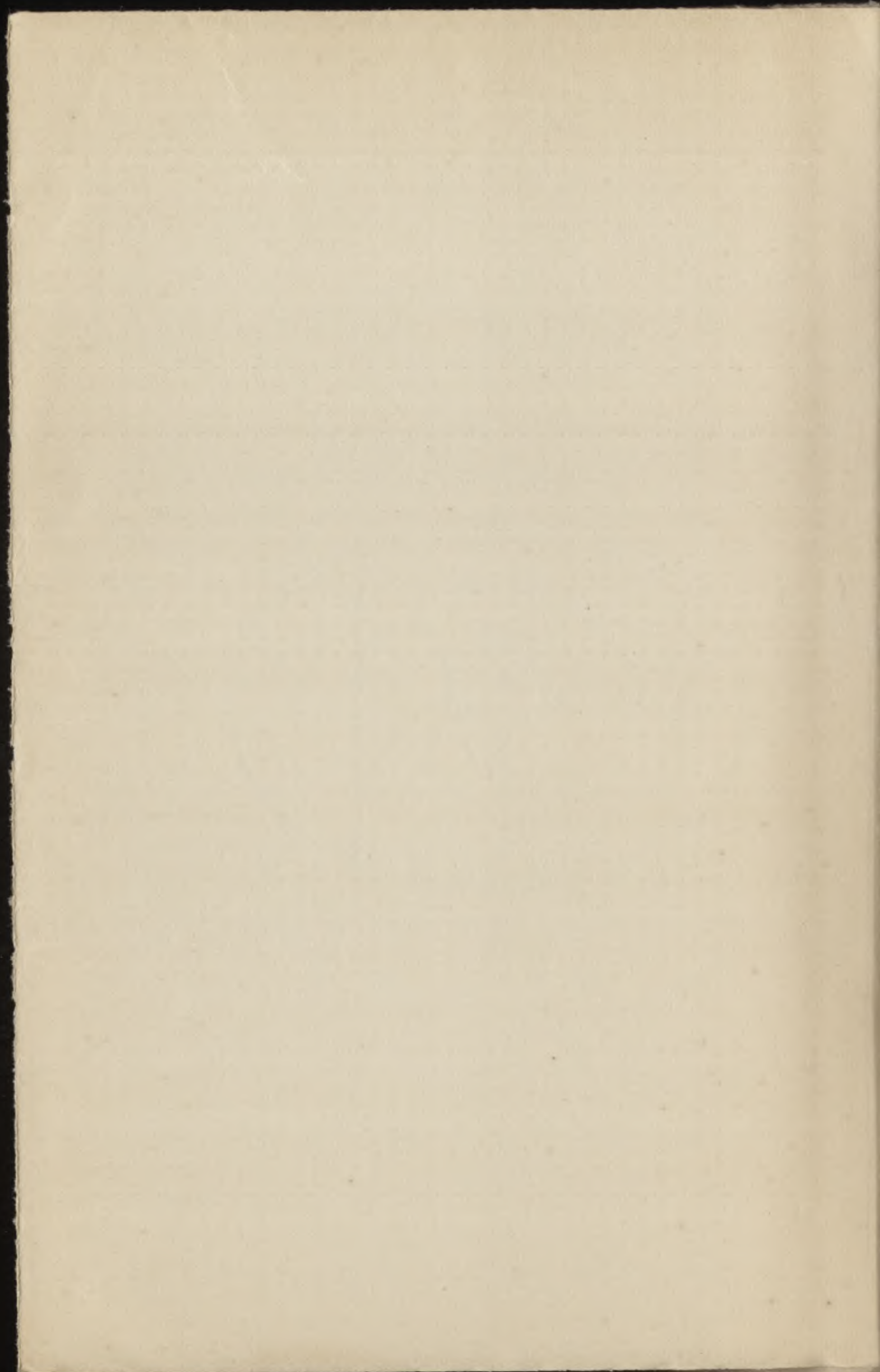
PIROS HÍD

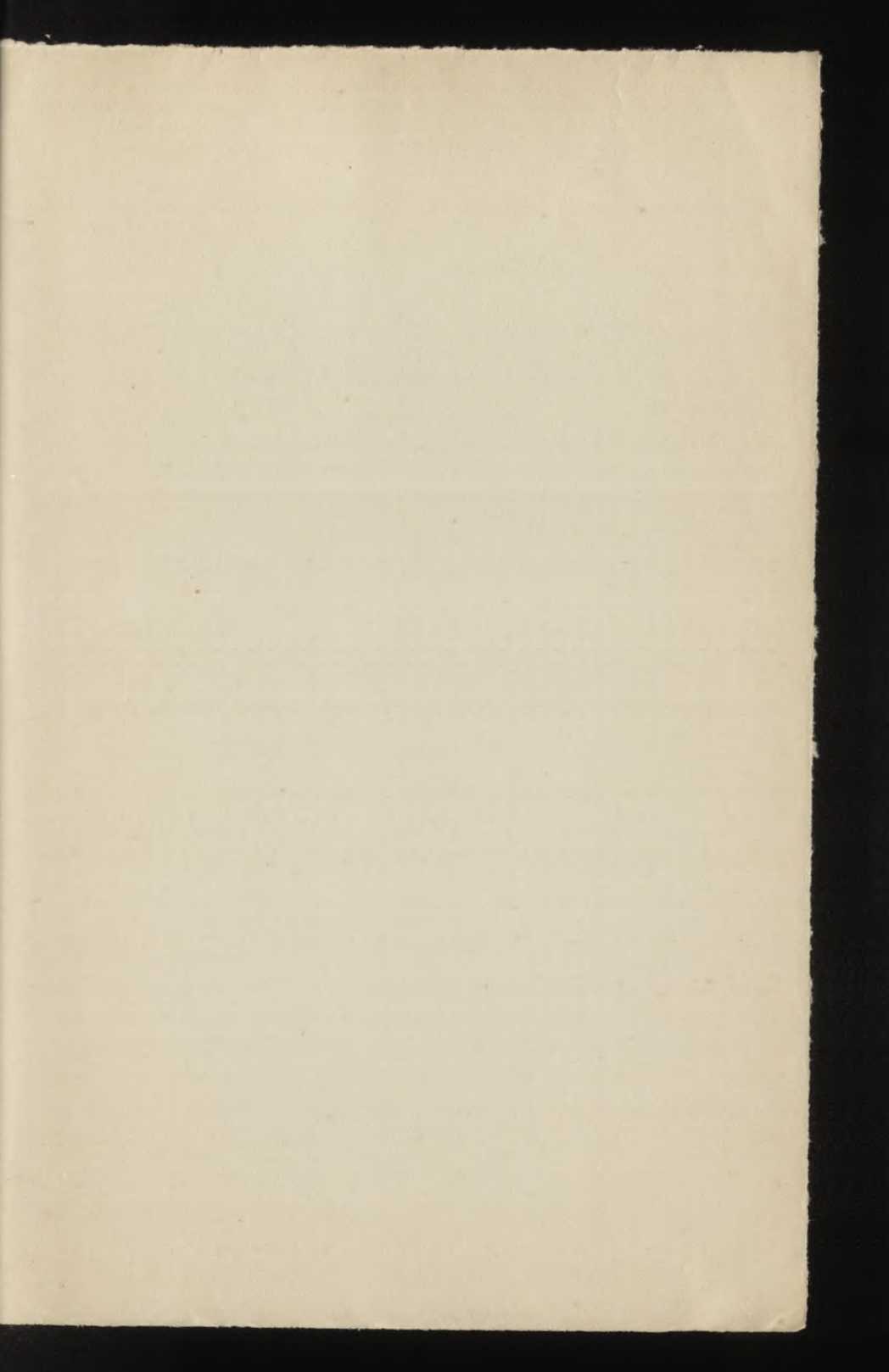
Piros híd	73
Évek, évek, évek	75
Játékpapucs	77
Szélcsend	79
Gyere csónakázni	82
Megyek hozzád	84
Az utolsó kaland	87

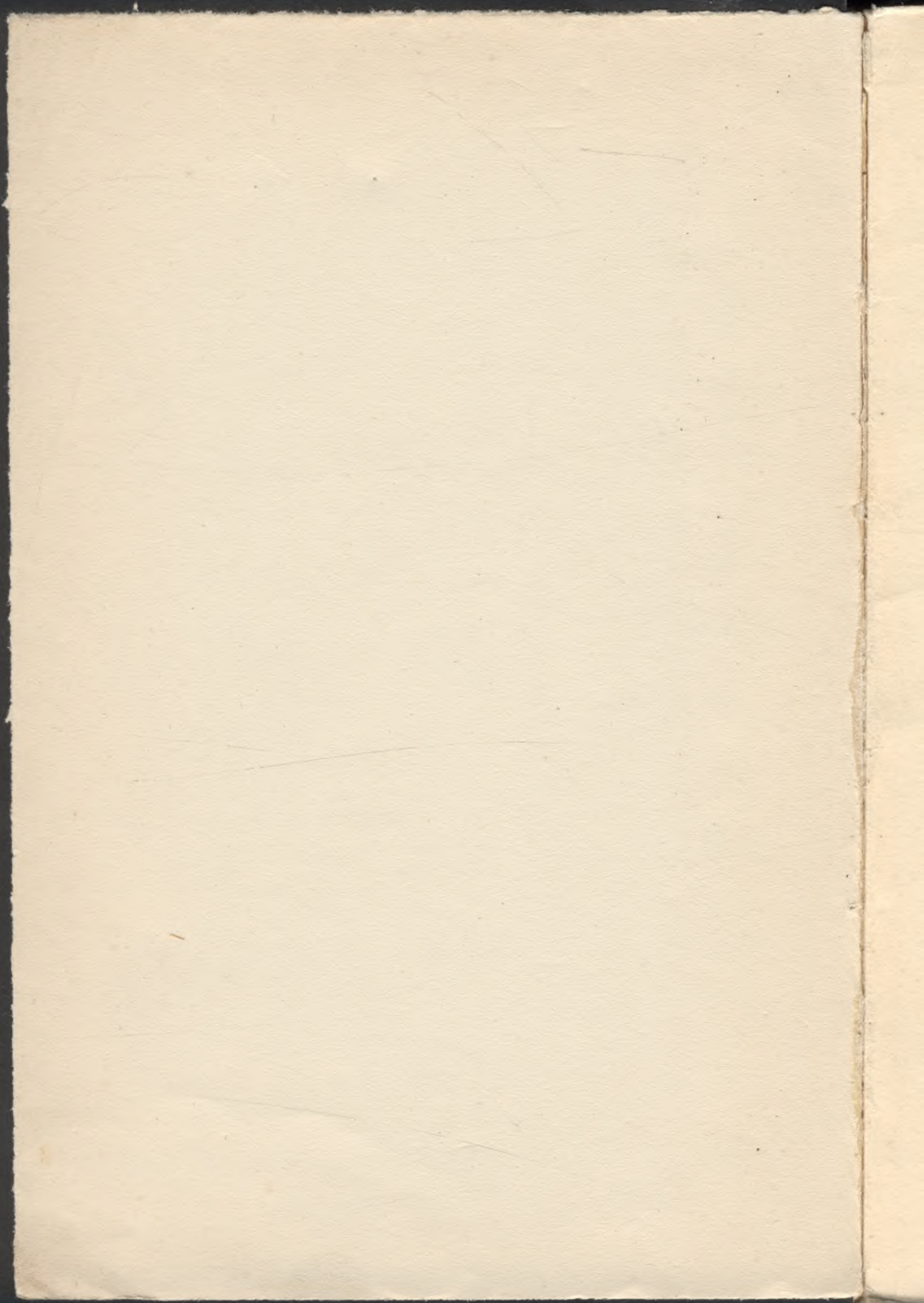

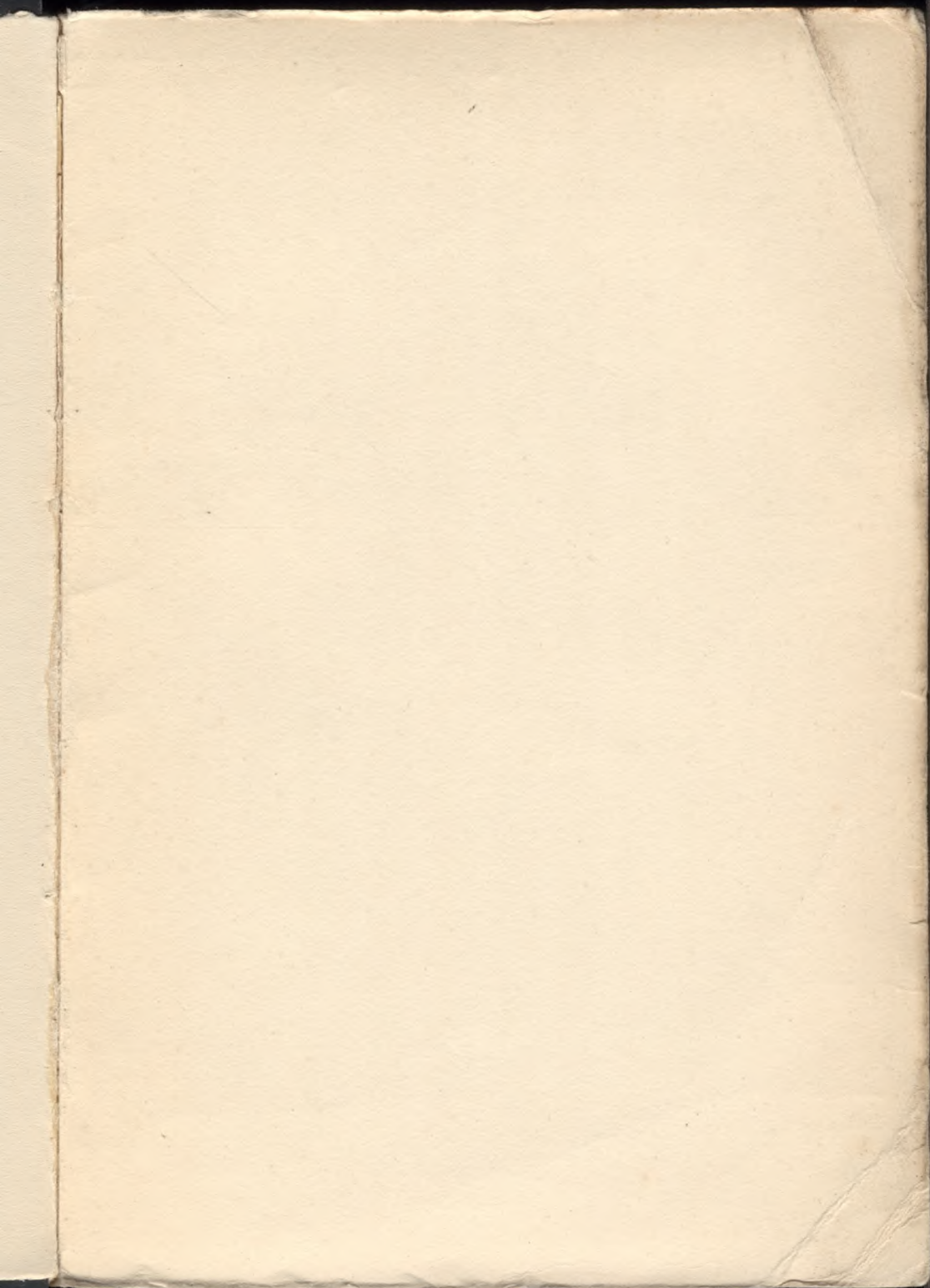

Hungária R.T.

NADÁNYI ZOLTÁN : NEM SZERETSZ

M
623

.....

N

N

N